

## Arrest

nr. 246 100 van 14 december 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat V. HAUQUIER die verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof word gehecht aan zijn vluchtrelaas en omdat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 211 663 van 26 oktober 2018.*

*Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming verklaart gelogen te hebben bij zijn vorig verzoek. Hij zou in werkelijkheid slechts korte tijd in Afghanistan hebben doorgebracht.*

*Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: kopieën van schooldocumenten uit Iran, een kopie van het UNHCR-formulier betreffende vrijwillige terugkeer naar Afghanistan uit 2007, een nieuwsartikel over de situatie van sjiïeten in de Verenigde Arabische Emiraten uit 2018 en kopieën van zijn verblijfskaart en gezondheidskaart uit de Verenigde Arabische Emiraten.*

*3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:*

*"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).*

*4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.*

*Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn nieuw afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.*

*Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn asielmotieven en ter staving van zijn toenmalig relaas valse documenten heeft neergelegd. Verzoeker heeft aldus gepoogd de bevoegde instanties intentioneel te misleiden. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij van in het begin zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De commissaris-generaal werpt terecht op dat dit element in ernstige mate de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn huidige verklaringen.*

*Zo verzoeker voorhoudt dat het loutere feit dat hij incorrecte verklaringen heeft afgelegd, geen vrijbrief kan vormen voor een onzorgvuldige beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers gewijzigde verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas en verblijfplaatsen niet overtuigen nu hij geen enkel document neerlegt waaruit zou moeten blijken dat hij sinds 2007 nog in Iran is geweest. Ook de verblijfskaart en gezondheidskaart uit de VAE laten niet toe dat verzoeker in werkelijkheid langer in Dubai is gebleven dan hij verklaarde tijdens zijn eerste verzoek. Uit deze documenten blijkt daarenboven dat deze werden uitgereikt aan iemand met de geboortedatum 04/04/1991 terwijl verzoeker eerder verklaarde op 01/01/1992 te zijn geboren (adm.doss. eerste verzoek, verklaring DVZ 26 januari 2016, notities persoonlijk onderhoud 8 december 2017; adm.doss., verklaring volgend verzoek 24 december 2019). Het verzoekschrift duidt daarenboven een nog andere geboortedatum aan, namelijk 03/04/1990. Verder wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker in het kader van zijn vorig verzoek een diploma middelbaar heeft neergelegd dat werd uitgereikt in Kabul in 2010.*

*Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal en hij voorhoudt dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn nieuw relaas te staven met verklaringen, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (adm.doss., verklaring volgend verzoek d.d. 24 december 2019). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden*

beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verder merkt verzoeker op dat hij de verblijfskaart en gezondheidskaart uit de VAE wel degelijk in origineel heeft voorgelegd bij het indienen van zijn verzoek en dat ze een kopie hiervan genomen hebben, doch uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze wel degelijk in kopie heeft bezorgd aan het CGVS. Uit zijn verklaring volgend verzoek blijkt zelfs dat verzoeker zijn documenten vergeten had en deze nog ging bezorgen aan het CGVS. Hoe dan ook, kopieën dan wel originelen, dit doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat “de data die op deze kaarten staan (resp. 06/12/2015 en 30/12/2016) laten niet toe om te concluderen dat u in werkelijkheid langer in Dubai bent geweest dan u verklaarde tijdens uw eerste verzoek. Hierbij aansluitend moet nog worden opgemerkt dat u geen gegronde reden geeft dat u niet eerder in staat was om dit document neer te leggen, en dat uit deze documenten blijkt dat ze werden uitgereikt aan iemand met de geboortedatum 04/04/1991. Zelf bent u echter heel zeker dat uw geboortedatum 25 maart 1990 is. Dergelijke vormfouten in de documenten die u neerlegt ondergraven nog verder de bewijswaarde die aan dit stuk moet worden toegekend. In elk geval bevatten deze (...) geen enkele informatie die zouden doen vermoeden dat u de vorige keer uw verblijf in Dubai minimaliseerde, waardoor zij op geen enkele wijze als nieuw element beschouwd kunnen worden.”

Waar verzoeker wat betreft de andere documenten die hij heeft bijgebracht, laat gelden dat verwerende partij zich tot een uiterst stereotype motivering beperkt wat niet kan volstaan om deze documenten elke bewijswaarde te ontnemen, gaat hij voorbij aan volgende motivering: “In de mate dat zij inderdaad ondersteunen dat u als jongeman in Iran hebt gewoond moet verder worden vastgesteld dat dit geenszins zou aantonen dat u na 2007 ooit nog in Iran bent geweest, laat staan dat u tijdens uw vorig verzoek niet de waarheid hebt verteld over uw woonplaatsen binnen Afghanistan. Het CGVS wijst er verder op dat u tijdens uw eerste verzoek verklaarde dat uw zus en schoonbroer in Kabul woonachtig waren, iets waar u niet op bent teruggekomen in uw huidige verklaringen. Evenmin hebt u een reden gegeven dat het nodig was om hierover verkeerde verklaringen af te leggen. Tevens wenst het CGVS aan te stippen dat tijdens uw vorige verzoek ook is gebleken dat u via Facebook uitvoerig contact hield met vrienden die overwegend in Kabul gevestigd waren. Volledigheidshalve kan er zelfs nog op gewezen worden dat u toen een diploma middelbaar hebt neergelegd dat werd uitgereikt in Kabul in 2010. Dit zijn stuk voor stuk elementen uit uw vorige verzoek die zich moeilijk laten rijmen met uw huidige verklaringen, die u met geen enkel geloofwaardig origineel stuk staakt.”

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat rekening houdende met zijn verklaringen met

*betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan en zijn beschikbaar netwerk zoals blijkt uit Facebook, de situatie in de stad Kabul dient beoordeeld te worden, alwaar blijkens de informatie waarnaar gerefereerd in de bestreden beslissing er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker brengt geen objectieve elementen aan die hier een ander licht op vermogen te werpen.*

*Het hoeft geen betoog dat louter post-factum stellen dat hij terugkomt op het feit dat zijn zus en schoonbroer in de hoofdstad zouden wonen en zij momenteel in Ghazni wonen, niet kan worden aangenomen. Verzoeker laat tevens na enig objectief bewijs bij te brengen ter staving hiervan. Ook het louter tegenspreken dat hij een netwerk heeft in Kabul, weerlegt noch ontkracht de desbetreffende vaststellingen. Verzoekers betoog en informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni kan ten dezen dan ook niet dienend worden aangevoerd.*

*Verzoeker brengt verder geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking voert de verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekort is geschoten in zijn onderzoeksplicht. Zij licht toe dat het eerste relaas inderdaad niet waar is maar dat zij nu wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die waarachtig zijn maar waarover zij geen verklaringen heeft kunnen afleggen vermits zij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij haar nieuwe relaas zelfs ondersteunt met bewijzen die aantonen dat zij wel degelijk in Iran en Dubai verbleef. Zij besluit dat de nieuwe elementen het nieuwe relaas vormen samen met de documenten.

In haar volgend verzoek stelt verzoekende partij gelogen te hebben bij haar vorig verzoek. Zij zou in werkelijkheid slechts korte tijd in Afghanistan hebben doorgebracht. Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekende partij de volgende documenten neer: kopieën van schooldocumenten uit Iran, een kopie van het UNHCR-formulier betreffende vrijwillige terugkeer naar Afghanistan uit 2007, een nieuwsartikel over de situatie van sjiïeten in de Verenigde Arabische Emiraten uit 2018 en kopieën van zijn verblijfskaart en gezondheidskaart uit de Verenigde Arabische Emiraten.

De Raad wijst er, zoals in voormelde beschikking eveneens wordt aangegeven, op dat het de taak van de verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door de verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdende met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat zij meent wel degelijk nieuwe elementen te hebben aangebracht die waarachtig zijn maar waarover zij geen verklaringen heeft kunnen afleggen vermits zij niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, herneemt de Raad de grond van de beschikking waar wordt vastgesteld:

*“Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal en hij voorhoudt dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn nieuw relaas te staven met verklaringen, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (adm.doss., verklaring volgend verzoek d.d. 24 december 2019). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.”*

Zoals vastgesteld, blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de verzoekende partij wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (cfr. administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 24 december 2019). De verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting dat zij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch gaat niet in op de concrete gronden van voormelde beschikking hierover. De verzoekende partij doet hier met haar algemene stelling ter zitting geen afbreuk aan.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting verder dat haar nieuwe relaas zelfs wordt ondersteund met bewijzen die aantonen dat zij wel degelijk in Iran en Dubai verbleef. Zij besluit dat de nieuwe elementen het nieuwe relaas vormen samen met de documenten. De Raad wijst in dit kader op volgend gronden van voormelde beschikking:

*"(...) Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers gewijzigde verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas en verblijfplaatsen niet overtuigen nu hij geen enkel document neerlegt waaruit zou moeten blijken dat hij sinds 2007 nog in Iran is geweest. Ook de verblijfskaart en gezondheidskaart uit de VAE laten niet toe dat verzoeker in werkelijkheid langer in Dubai is gebleven dan hij verklaarde tijdens zijn eerste verzoek. Uit deze documenten blijkt daarenboven dat deze werden uitgereikt aan iemand met de geboortedatum 04/04/1991 terwijl verzoeker eerder verklaarde op 01/01/1992 te zijn geboren (adm.doss. eerste verzoek, verklaring DVZ 26 januari 2016, notities persoonlijk onderhoud 8 december 2017; adm.doss., verklaring volgend verzoek 24 december 2019). Het verzoekschrift duidt daarenboven een nog andere geboortedatum aan, namelijk 03/04/1990. Verder wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker in het kader van zijn vorig verzoek een diploma middelbaar heeft neergelegd dat werd uitgereikt in Kabul in 2010.*

*(...)*

*Verder merkt verzoeker op dat hij de verblijfskaart en gezondheidskaart uit de VAE wel degelijk in origineel heeft voorgelegd bij het indienen van zijn verzoek en dat ze een kopie hiervan genomen hebben, doch uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze wel degelijk in kopie heeft bezorgd aan het CGVS. Uit zijn verklaring volgend verzoek blijkt zelfs dat verzoeker zijn documenten vergeten had en deze nog ging bezorgen aan het CGVS. Hoe dan ook, kopieën dan wel originelen, dit doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat "de data die op deze kaarten staan (resp. 06/12/2015 en 30/12/2016) laten niet toe om te concluderen dat u in werkelijkheid langer in Dubai bent geweest dan u verklaarde tijdens uw eerste verzoek. Hierbij aansluitend moet nog worden opgemerkt dat u geen gegronde reden geeft dat u niet eerder in staat was om dit document neer te leggen, en dat uit deze documenten blijkt dat ze werden uitgereikt aan iemand met de geboortedatum 04/04/1991. Zelf bent u echter heel zeker dat uw geboortedatum 25 maart 1990 is. Dergelijke vormfouten in de documenten die u neerlegt ondergraven nog verder de bewijswaarde die aan dit stuk moet worden toegekend. In elk geval bevatten deze (...) geen enkele informatie die zouden doen vermoeden dat u de vorige keer uw verblijf in Dubai minimaliseerde, waardoor zij op geen enkele wijze als nieuw element beschouwd kunnen worden."*

*Waar verzoeker wat betreft de andere documenten die hij heeft bijgebracht, laat gelden dat verwerende partij zich tot een uiterst stereotype motivering beperkt wat niet kan volstaan om deze documenten elke bewijswaarde te ontnemen, gaat hij voorbij aan volgende motivering: "In de mate dat zij inderdaad ondersteunen dat u als jongeman in Iran hebt gewoond moet verder worden vastgesteld dat dit geenszins zou aantonen dat u na 2007 ooit nog in Iran bent geweest, laat staan dat u tijdens uw vorig verzoek niet de waarheid hebt verteld over uw woonplaatsen binnen Afghanistan. Het CGVS wijst er verder op dat u tijdens uw eerste verzoek verklaarde dat uw zus en schoonbroer in Kabul woonachtig waren, iets waar u niet op bent teruggekomen in uw huidige verklaringen. Evenmin hebt u een reden gegeven dat het nodig was om hierover verkeerde verklaringen af te leggen. Tevens wenst het CGVS aan te stippen dat tijdens uw vorige verzoek ook is gebleken dat u via Facebook uitvoerig contact hield met vrienden die overwegend in Kabul gevestigd waren. Volledigheidshalve kan er zelfs nog op gewezen worden dat u toen een diploma middelbaar hebt neergelegd dat werd uitgereikt in Kabul in 2010. Dit zijn stuk voor stuk elementen uit uw vorige verzoek die zich moeilijk laten rijmen met uw huidige verklaringen, die u met geen enkel geloofwaardig origineel stuk staaft."(eigen onderlijning)*

Door te stellen dat haar nieuwe relaas zelfs wordt ondersteund met bewijzen die aantonen dat zij wel degelijk in Iran en Dubai verbleef, gaat de verzoekende partij niet *in concreto* in op voormelde vaststellingen. Uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking blijkt dat afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen waaruit op gemotiveerde wijze wordt besloten: "Dit zijn stuk voor stuk elementen uit uw vorige verzoek die zich moeilijk laten rijmen met uw huidige verklaringen, die u met geen enkel geloofwaardig origineel stuk staaft." De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij in wezen aangeeft niet akkoord te zijn, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen

aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS